

မန္တလေးတိုင်း

လေ့ကျင့်ကစားရန်

ဆွဲဆောင်ကောင်းရဲ့လာတဲ့သူ

အခန်း(၁)

ပြေးလွှားဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် တောလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆူးခြစ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နေသည်။ ။ ခြေထောက်မှာ ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သမျှ ဆူးလေးလားဆူးကြီးသလား ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ငုံ့ ကြည့်ခွင့်လည်း မရခဲ့။

ရန်သူတွေနဲ့ ဝေးလာတော့လည်း ကျောချနားဖို့ နေနေသာသာ ဖင်တစ်နေရာ ထိုင်စာတောင်မရှိသည့် တောလမ်းကြမ်းကြီးက နေရာတိုင်းမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ နှင့် .. ။

"ချုံတွေပဲရှိရင်လည်း ချုံတွေပေါ်မှာ ပဲ ခဏထိုင်မယ်ကွာ..မပြေးနိုင်တော့ဘူး.."

"ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေရတာပဲကွာ.. မြေပြန့်ပြန့် လမ်းသန့်သန့်တွေ့ရင် နားရမှာ ပါ။ ခဏတော့ လျှောက်စမ်းပါဦး.."

ချမ်းည မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။ သူ့ရက ညီဖြစ်သူကိုလှည့်ကြည့် ပြီးခေါင်းတခါခါနှင့် .. ။

"ငါကလည်း မင်းလိုကောင်နဲ့ မှ ညီအစ်ကိုတော်နေရတယ်..အံ့ ရော။"

"ဘာ.."

"ငါ့ဟာငါဆို တံပိုးရွာထိ တောက်လျှောက်ပြေးနိုင်တယ်.."

"ဟုတ်လား..ငါကလည်း ရွာမှာ မင်းသားလိုနေတာလေ၊ မင်းလို လူ ဆိုးသူခိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်နေရလို့ ပြေးနေရတာ.."

"အဲဒီလူဆိုးသူခိုး ရှာဖွေကျွေးတာနဲ့ မင်းလူဖြစ်လာတာ..မစော်ကား နဲ့.."

"အေးလေ.. မင်းဘယ်လိုရှာလာလာ မျိုချပေးလာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ညီကို လည်း ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့.."

"ဟား ဟား ဟား ဟား.."

"အမေတို့ သာရှိသေးရင် မင်းခိုးဝှက်လာတာကို ငါ့လိုကြည်ကြည် သာသာ စားသောက်မျိုချပေးမယ် ထင်လို့ လား.."

"တော်ပါငါ့ပျင်းရာ.. ပျင်းရင်ပျင်းတယ်ပေါ့၊ ဒီမှာ မင်းမှတ်ထား.. မင်း သားလေးလို ချောနေလည်း ယောက်ျားဆိုတာ လက်ကြောတင်းရတယ် ကွ."

"မင်းလိုခိုးဖို့ လား.."

"မင်းလိုထိုင်စားမနေဖို့ ပြောတာ.."

"ခိုးတာနဲ့ စာရင် ထိုင်စားတာ နာမည်ပျက် သက်သာတယ်.."

အ သားကဖြူဖြူ လူကနုနု အင်္ကျီကျတော့ ဖျင်ထည်ဆိုမဝတ်ချင်။ ပုဆိုးဆို ရင် ချည်ချောလေးမှ ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရွယ်မရောက်တရောက် မှာ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။

ညီငယ်က နုနုချောချော အစ်ကိုဖြစ်သူက မည်းမည်းထောင်ထောင်။ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီငယ်လေးကို မဆူရက်မခိုင်းရက်နှင့် အရိ

ပ်ကြည့်ချစ်ခဲ့ရာသည် ။ မိဘမဲ့ပေမယ့် ရွာထဲမှာ လယ်စာ ရင်းငှားဘဝနှင့် ဟိုအိမ်ဒီအိမ် အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှလိုက်လုပ်ပြီး ဝမ်းရေးကို ဆက်ခဲ့ကြ၏။

နောက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာခဲ့သည် မို့ သူရက ဟိုရွာဒီရွာ ကူးလူးရှာဖွေလာခဲ့သည် ။ အပေါင်းအသင်းစုံ အဖြစ်သနစ်စုံနှင့် ကြာတော့ အုပ်စုဖွဲ့၍ မိုက်လာ ခဲ့၏။

နောက်တော့ သူခိုးဓားပြလေးဖြစ်ခဲ့လေသည် ။ ငွေများများ ရသည် ။ လူသက်သာသည် ။ မြို့ပြနှင့် အလှမ်းဝေးသော နယ်ပယ်တွေမို့ အပြင်မှာ လုပ်ချင်ရာထွက်လုပ်ပြီး ကိုယ်ရွာမှာ ပြန်နေတော့ လူ ကောင်း... ။

မကောင်းတော့တာက ကိုယ်ကျက်စားနေကျ ရွာတွေမှာ ချောင်းရေ လျှံလိုက် တောင်ပေါ်ရေကျလိုက်နှင့် မိုးခေါင်တဲ့ အခါ ချောင်းရေလည်း ခမ်း အိုင်တွေလည်း ခမ်း။

ထိုအခါ လွယ်လွယ်ရနေကျကိုမရတော့ လွယ်လွယ်လည်း မပြန်ချင် တော့ပေ။ အဖွဲ့ထဲမှာ လက်ယဉ်တဲ့ လူတွေက ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်တဲ့ အထိ ဓားပြဆန်လာခဲ့သည့် နောက်မှာ ရွာသူရွာသားတွေက လည်း နာကျင်မှုတွေနဲ့ တုံ့ပြန်လာကြ၏။

သဘာဝကိုက ‘ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်’မို့ လူထုနဲ့ ယှဉ်လာ တော့ လူဆိုးဓားပြဆိုသည့် လူနည်းစုကပြေးရသည့် ဘဝရောက်ခဲ့လေ သည် ။ ဒီနေ့တောကြီးမျက်မည်းကို ဖြတ်သန်း၍ ခဲရာခဲဆစ်ခရီး သွား နေရတာလည်း အသက်ဘေးကြောင့် သာဖြစ်ရာ ညီဖြစ်သူ ခိုသံ ပေါက် အောင်ညည်းတွားနေတာ ကြားနေရပေမယ့် လစ်လျူရှုထားရသည် ။

နေရာတကာတိုင်းကို အသိမပေးခဲ့တာကြောင့် ခုချိန်မှာ သူရ ဘာ တွေ ဖြစ်ပျက်ရင်ဆိုင်နေရပြီမှန်း ချမ်းည ဂဃနဏမသိပေ။ သူရ မဟု

တ်တာတွေ လုပ်နေမှန်းသိသည် ။ ခိုးဝှက်ပြေးလာတတ်တာထိ သိသည် ။

အမြဲတမ်း မကောင်းမှုတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရသည့် အဖြစ်ကို သေချာ မသိ။ ဒီနေ့ဘယ်လောက်ထိ အသက်ဘေးနီးခဲ့သည် ကိုလည်း ထဲထဲဝင် ဝင်သိခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ.. ၊

"သူရ.."

"ဘာတုံး.."

"မင်းပြောတော့ သုံးလွန်းတောင်ရွာကိုသွားမှာ ဆို ငါတို့ ဘကြီး ဘုန်းကြီးရှိဆို.."

"ဟုတ်တယ်..ဒါပေမဲ့ သုံးလွန်းတောင်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိမှန်း ကို မ သိတာ.."

"အဲဒီမှာ ငါတို့ ဘကြီးဘုန်းကြီးရှိတာကျ ဘယ်လိုလုပ်သိတာတုံး.."

"ကိုယ့်ဘကြီးအရင်းကြီးကိုး.."

"မင်းနဲ့ ပဲရင်းတာလား.."

"ဘာတုံးကွာ..မင်းနဲ့ ငါညီအစ်ကိုရင်းပဲဥစ္စာ၊ ငါ့ဘကြီးက မင်း ဘကြီးပေါ့ဟ.."

"မင်းကသိပြီး..ငါ့ကျမသိပါလား.."

"မင်းက စားဖို့ လည်ဖို့ ပဲ သိတဲ့ ကောင်ကိုး.."

"အေး..ငါလည်း ထင်ပါတယ်.."

ဘာပြောပြော ချမ်းညက သူနာချင်မှ နာသည် ။ မဟုတ်ကဟုတ်က လေးနဲ့ အနာကြီးဆယ်လုံးလောက် ထပေါက်တတ်တာလည်း ရှိ ၏။

"ညောင်းလှပြီကွာ..ဆွဲလာရတဲ့ အထုပ်ကလည်း သေးသေး မဟုတ်ဘူး .."

"ငါ့ကိုပေးကွာ ကိုင်း..ဒီအဝတ်ထုပ်လေးကိုပဲ.."

ပေးဆိုကာမှ လက်ထဲမထည့်ဘဲ ပစ်ချလိုက်ကာ ချုံတွေပေါ်နှစ်ချက်လောက် ဘယ်ညာနင်းလိုက်ပြီး ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။

"ချမ်းည..ဘာလုပ်တာတုံး.."

"ထိုင်ချင်လို့ .."

"မိုးချုပ်သွားမယ်ဟ..ထ ထ၊ နားလိုက်ရင် မင်းခြေထောက်မှာ စူးမိရမိတာတွေက အနာပေါ်လာမယ်.. ပိုနာလာရင် လမ်းဆက်လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး.."

"မိုးချုပ်ဖို့ က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်သူရ.. ခွေးပြေးပြေးလာတည်းက တစ်ချက်မှ မနားရသေးဘူး၊ လွတ်သွားပြီဆိုတော့လည်း မနားနဲ့ ဦးဆိုတာကြီးက.."

"ငါ မင်းအတွက်ပြောနေတာ..တော်ကြာမင်းပဲ ဆာတယ်လောင်တယ် ဖြစ်လာတော့မှာ ၊ ဒီတောကဘယ်လောက်ထိ ဖြတ်ရဦးမယ်မသိ ဘူး.."

"ဟ..မင်းပဲသွားနေကျဆို.."

"သွားနေကျက အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းနဲ့ အေးဆေးလေကွာ.. ခုကျ ခွေးပြေးပြေးခဲ့ရတာတူမလား၊ ငါ့အထင် ငါတို့ တွေတော့ ကိုဗိုက်ကဖောက်ထွက်နေတာမဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ကဝင်ပြီးဖင်ကထွက်ဖို့ သွားနေရော့သလားပဲ.."

"မှတ်ထား..အဲဒါကို ဒေါင်လိုက်အလျားလိုက်လို့ ပြောရတယ်.."

"မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ.."

"မင်းသိဖို့ လည်း လိုတာပေါ့.."

"မလိုဘူး..မင်းပဲစာတတ်ပေတတ်ပါ။ ငါက စာမတတ်ပေမ တတ်.."

"တတ်တတ်မတတ်တတ် ပြောတာကိုမှတ်ထားလိုက်ရင် ပြီး ရော.."

"အေးပါကွာ..ကိုင်း.."

သူရက သူပြေးလွှားဖို့ ရှိသေးသည့် လမ်းကြောင်းအတွက် ရင်တွေပူ နေသည် ။ ချမ်းညကဘာမှ မသိ။ သူရက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဖြစ် ကာ ချမ်းညက နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံရှိသေးသည် ။ အသက်ကွာတာတောင် အသိကွာတာက ပိုလေသည် ။

ချမ်းညက ဘုန်းကြီးကျောင်းစာသင်ခွင့်ရပေမယ့် သူရကတော့ ဆ ရာတော်ဆို သေအောင်ကြောက်သည် ။ စာသင်ပြီဆိုလည်း သင်တိုင်းမ တတ်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆို ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ခေါ်ရင်တောင် မ လိုက်ခဲ့သည့် အဖြစ်နှင့် စာဖတ်တတ်ပေမယ့် စာတစ်ကြောင်း ဖြောင့် အောင်မရေးနိုင်.. ။

မိဘမဲ့သွားသည့် နောက်မှာ ဝမ်းရေးအတွက် လောကဓံကိုရင် ဆိုင်ရ ခြင်းကဏ္ဍာသို့ရှိခဲ့ရင်း.. ။

"ငါကမင်းကို တံပိုးရွာကိုတွေ့တာနဲ့ ထားခဲ့မှာ နော်.."

"သိတယ်လေ.."

"အေး..အဲဒီကစပြီး မင်းကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့ .."

"ကိုးနိုင်တယ်သူရ..မင်းသာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဓားပြဖိုလ်ကြီးလုံး လုံး

ဖြစ်မသွားဖို့ ကြိုးစားဦး.."

ဖြစ်လုဖြစ်ခင်ပဲလို့ ပြောချင်ပေမယ့် သူရပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည် ။ ချမ်းညက ထိုင်နေပြီးမှ ကိုယ့်အောက်ကချုံကို ပြန်ငုံကြည့် သည် ။ ပြီးတော့ ဘေးဘီကို မျက်လုံးဝေလိုက်ရင်း.. ၊

"ငါတို့ တွေမြို့ပြဆိုတာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး.. ဒီကြားထဲ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ပဲ ကျင်လည်ရတော့မယ် ဆိုရင်တော့ ဘဝ ဆုံးပြီ.."

"ငါဆုံးပါစေ..မင်းကိုမဆုံးစေချင်လို့ ဒီထိလိုက်ပို့တာ.."

"အံမာက္ကာ..မင်းကအကြီးပဲဆိုပြီး မင်းမှ ချစ်တတ်တယ်ထင်နေတာ လား.."

"မထင်ပါဘူး မင်းကိုလည်း ချစ်ပြနေတာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ.."

ပြောနေရင်း မျက်နှာလွှဲကာ.. ၊

"မိဘတွေမရှိတော့ ငယ်တဲ့ သူကို အကြီးကစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ .."

ဝတ္တရားရှိလို့ လို့ ပြောနေသည့် သူရမျက်နှာကို ချမ်းညက မျက်မှောင်ကုတ်လှည့်ကြည့်သည် ။ သူရက ခြေထောက်မှာ ဆူးစူးမိလို့ ရှာနေသလိုလို ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့် နည်းနည်းလေးမှ မမော့.. ၊

"ဒါဆို မင်းကငါ့ကို တံပိုးရွာမှာ လာစွန့်ပစ်တာပေါ့.."

ဘေးမှာ သူ့လိုပဲ ဖင်ချထိုင်ရင်း ခြေဖနောင့်ကိုအကြောင်းရှာ၍ ပွတ်သပ်နေသည့် သူရရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွားသည် ။

"ပြောစမ်းပါ..ညီအစ်ကိုချင်းတောင်မှ ဝတ္တရားရှိလို့ စောင့်ရှောက်ရ

တယ်ဟုတ်လား.."

"အဲဒါက.."

သူရတံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီး မျက်တောင်တွေခတ်နေမိ၏။
ချမ်းည သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာသည် နှင့် သူ့မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်ပြီးဖြစ်
ကာ..။

"အရှင်းဆုံးပြောတာလေကွာ..မင်းက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိလာတာ
တောင် 'ထမင်းဘယ်ကရ အိုးထဲကရ'ဆိုတဲ့ လူမျိုး.."

"တန်တော့ဟေ့ကောင်..ငါအဲလောက်ထိ မဟုတ်ဘူး.."

ချမ်းညကအစတည်းက စကားပြောလည်သလောက် လျင်လည်း လျ
င်သည် ။ ဘာမဆို သူမလုပ်ဘဲနေတာသာရှိမည်။ မသိတတ် ဆိုးရွားစွာ
နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။ အစ်ကိုကြီးက အစစသိတတ်
နားလည်နေခဲ့သဖြင့် ငယ်သူပီပီဆိုးလို့ ရလို့ ဆိုးနေတာမျိုးသာ..။

"အေးပါ..စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်လေး သိရတာပေါ့.."

ရှုံ့မဲ့ပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးသလို တစ်ဖက်လှည့်သွားတော့ သူရက
ချမ်းညမျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကကြည့်ရင်း ငေးနေ၏။ သူ့ဒီ လိုပြောရပါ
မည်။ ဒီနေ့သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်မှာ ချမ်းညနဲ့ သူ့ခွဲရတော့ မည်။

ထာဝရလား တစ်ခဏလားဆိုတာ မမြင်ရသည့်
ကံကြမ္မာလက်ထဲမှာ မို့ ချမ်းညဆိုသည့် ကောင်လေးဟာ သူ့ဘဝကိုသူ
ကိုယ်တိုင် ရွက်လွင့်ရတော့မှာ ဖြစ်သည် ။

ဟိုအရင်ကလို ချမ်းညကိုသူ့အရိပ်အောက်မှာ တတ်နိုင်သမျှ မချို့ငဲ့
အောင်ထားဖို့ ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဘယ်ကမ်းကပ်လို့ ဘယ်သောင်မှာ တင်မ
လဲဆိုတာ မသိနိုင်သောဝရမ်းပြေးဘဝမို့..။

"ကဲ..ကဲ ငါတို့ ဆက်သွားရမှာ ထတော့.."

ပြောရင်းဓားမကို ပြန်ကောက်လိုက်ပြီး ရှေ့ကထွက်သည် ။
လမ်းသွားလို့ ငြိနိုင်ရှုနိုင်သမျှ သစ်ကိုင်းဆူးချုံတွေကိုရှေ့ကနေ ခုတ်ထွင်
ရှင်းလင်းသွားရင်း.. ၊

"ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့ ချမ်းည.."

"ဘာကိုတုံး.."

"တံပိုးကိုရောက်ရင် သုံးလွန်းတောင်ကိုမေးပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီ
ရောက်အောင်သွား.."

"ပူမနေနဲ့ ..မင်းသာ သူများ ချောင်းရိုက်လို့ တစ်ယောက်တည်း လဲမ
နေအောင် ဂရုစိုက်.."

ရွာမှာ ဆို အစ်ကိုဖြစ်သူအချိန်လွန်ထိ ပြန်မလာလျှင်ချမ်းညဝါး စိမ်း
တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် တောစပ်ကိုသွားတာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်။ တခြား
ရွာကနွားတင်းကုတ်မှာ အလုပ်သမားလုပ်နေသည် လို့ သာ ကိုယ့်ရွာက
သိထားသောကြောင့် ချမ်းညကိုမြင်တိုင်း တချို့တလေ က
ပြောတတ်ကြ၏။

"သူရကိုပြောကွာ..ကိုယ့်ရွာမှာ ပဲရှိတဲ့ အလုပ် ရှာကြိုလုပ်စမ်းပါလို့ ၊
ဘယ်နှယ့်ကွာ ရွာကြီးရွာမမှာ အ လုပ်သွားလုပ်ပြီး သွားတာ ပြန်တာနဲ့
ဘာများ ထူးလို့ တုန်း.."

"အေးလေကွာ..ကိုယ့်ရွာမှာ ပဲ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်ပါလား၊ ပြန်
လာလိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူနွားလေး ဆယ့်ငါးကောင်လောက် ထိန်းကျော
င်းနေရတာကို ဘုရင့်နန်းတော်က သိုးထိန်းကြီးကျလို့ .."

ရွာနီးချုပ်စပ်ထဲမှာ မှ ချမ်းညတို့ ရွာက မကြီးမငယ် အလယ်အလတ်

ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း သူရတစ်ယောက် ချမ်းသာတဲ့ ရွာကြီးသွားပြီး အလုပ်အကိုင်ကောင်းနေသည် ပဲ ထင်ကြ ၏။ တကယ် တမ်းကား..။

"ဘကြီးဘုန်းကြီးက ငါ့ကိုမမှတ်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး.."

"မင်းရဲ့ နဖူးရေခူးရေကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ညီတော်မောင်ဦး သူရိန် ခယ်မတော် ဒေါ်မယ်ချမ်းတို့ ရဲ့ ဒုတိယသားလေး ချမ်းညဆိုတဲ့ မင်း သားမှန်းတန်းသိမှာ ငါအာမခံတယ်.."

"တော်တော်ရှည်တဲ့ လျှာ..စာမတတ်လို့ ပဲ.."

"စာမတတ်ပေမယ့် စကားပြောတတ်တယ်ကွ. စာပေအက္ခရာမ တတ်ပေမယ့် ဘဝအက္ခရာတွေဆို မင်းထက်ငါပိုဖတ်တယ်တယ်.."

"လာသေးတယ်..ဟား ဟား ဟား.."

"ဟေ့ကောင်.."

တောထဲမှာ အကျယ်ကြီးရယ်ချလိုက်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ ကျေးငှက်သာရကာတွေ ဝုန်းခနဲထပျံကုန်၏။ ထို့ပြင် သစ်ပင်ချုံကြား တွေ တဖျောဖျောလှုပ်ခါဆူညံသွားလေသည်။ ။

"တောထဲမှာ ဆိုတာ သတိထားဦး.."

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ သူရရာ.. ငါ့ကိုဘယ်သတ္တဝါမှ အန္တရာယ်မပေး ဘူး.. မွေးလာတည်းက ဘုန်းနဲ့ ကံနဲ့ .."

"အေးပါ..ခုထိတော့ ပြောနိုင်သေးတာကိုး၊ ကံဆိုတာ လေ့ကားထစ် တွေ မဟုတ်ဘူး ကွ.."

သူရ ဟန်ဆောင်ငြင်းခုံနေရရင်း ခံစားချက်တွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာခဲ့၏

။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြေကွဲနေပါလားဆိုတာ သိလိုက်သည် နှင့် ချမ်းည မရိပ်မိအောင် စကားကိုရပ်ပစ်လိုက်ရသည် ။

ချမ်းညကို သူစိတ်မချနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက်လာခဲ့ ရသည့် ကိုယ့်ညီလေးကို ဖြုန်းခနဲကြီးတစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လိုက် ရသည့် အဖြစ်က အဆိုးရွားဆုံး.. ၊

ဘယ်သူမပြု မိမိအမှုလို့ ဘယ်လိုပဲတွေးပေမယ့် ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်းမဲ့ နေခဲ့၏။ နောက်ထပ် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ တံတွေးတွင် တွင် မျိုချနေ မိ ရင်း.. ၊

"ကံကြမ္မာဆိုတာ လမိုက်နေတဲ့ မဟူရာညထက် မှောင်တယ်..ငါ မင်းကိုထားခဲ့ရမှာ က မျက်မမြင်တစ်ယောက်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ မျှောလွှတ်လိုက်သလိုပဲဆိုတာ ငါသိတယ်..ဒါပေမဲ့.."

ငိုချင်လာခြင်းကြောင့် နှာခေါင်းတွေစပ်ဖျင်းဖျင်း မွန်လာသည် ။ တံတွေးမျိုချနေပေမယ့် လည်ချောင်းထဲမှာ ကျပ်ခဲလာသည့် ပူလောင်မှုက ဒုက္ခပေးနေ၏။

‘ငါ့ဘဝက ဝရမ်းပြေးလို မနားမနေ ပြေးရတော့မယ့် ဘဝမို့လို့ ပါ’ လို့ ညီငယ်ကို ပြောပြလိုက်ချင်သော်လည်း .. ၊

"ငါတို့ တွေ တစ်နေ့နေ့ကျရင်လည်း ခု..ခုလိုပဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြမှာ ပဲကွ၊ အဲဒါတွေက ဓမ္မတာပါပဲ..ငါ ငါကမင်းကို ဘယ်လောက်ထိ.."

"မလိုပါဘူးကွာ.. ငါနားလည်ပါတယ်၊ အခု မင်းချက်ချင်းကြီး ငါ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့တည်းက ငါသိပါတယ်.. မင်းမိန်းမယူမလို့ မို့လား.."

"မဟုတ်.. အဲဒါတွေကလည်း တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာ တွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ

ကမိန်းမယူလိုက်ပြီး မင်းကိုထားခဲ့တာထက် မင်းကိုစိတ်ချရမှ မိန်းမယူ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ.."

"သူရ..သူရဟေ့ကောင်၊ မင်းဒါတော့ ငါ့ကိုနှိမ်တာပဲ.."

နောက်ကနေ အင်္ကျီစကိုဆွဲလိုက်ပြီး ချမ်းညက စိတ်တိုတာကို သိ သာအောင်ပြချင်၏။ သူရကမျက်ရည်ဝေနေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ချမ်း ညမြင်သွားမှာ စိုးသောကြောင့် ကိုယ်ကိုလိမ်၍ ရုန်းထွက်လိုက် ပြီး.. ၊

"ခုမှ နာမနေပါနဲ့ ကွာ..ငါ့ကိုက မင်းကိုအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ မြင်လို့ မရခဲ့တာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမတုံး.. ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတာကို နားထောင်နေစမ်းပါ.."

သူရက အင်္ကျီစလွတ်ထွက်အောင်ရုန်းပြီး ရှေ့ကနေသွက်သွက် လျှောက်သွားတော့ သံယောဇဉ်မတင်းချင်လို့ စကားများများ အပြောမခံ သည့် ပုံပေါက်နေခဲ့၏။ ချမ်းညရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည် ။ တစ်ခါမှ မ ခံ စားခဲ့ရဘူးသည့် စူးရှနာကျင်ခြင်းသည် ကလေးလို ငိုပစ်လိုက်ချင်သည် အထိ ဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ၊

"တံပိုးရွာထိလည်း လိုက်မပို့နဲ့ တော့သူရ.. အဲဒီဓားငါ့ကိုပေးခဲ့၊ ငါ့လမ်းငါထွင်ပြီး သွားနိုင်တယ်.. ပေးဆိုပေးကွာ၊ ငါ့ကိုလိုက်မပို့နဲ့ .."

အတင်းဝင်လုပြီး ဇွတ်လုပ်တော့ ဓားမက ချမ်းညလက်ထဲပါသွားသည် ။

"ချမ်းည..မင်း.."

"မလိုဘူးဟေ့ကောင်.. မင်းတော်တော် ခွဲထွက်ချင်နေတယ်မို့လား၊ ခုတည်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်လို့ ရတယ်.. သွားတော့.."

"ချမ်းည.."

သူလက်ကိုဆွဲလိုက်တော့ ထိုလက်ကိုပုတ်ချပစ်သည်။ ချမ်းညွှန် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေကာ မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသည် ကို သူမြင်လိုက်၏။

မဟုတ်ဘူး ချမ်းညွှန်.. ဘယ်ရွာကမှ ငါ့ကိုအဝင်မခံကြတော့ဘူး၊ ငါက တောခိုရတော့မယ်ကောင်.. အဲဒီအခါ မင်းလည်း အားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငါ့နောက်ပါလာလိမ့်မယ်၊ ငါ့လိုပဲ လူဆိုးဓားပြဖြစ်တော့ မယ်.. ၊

သူနေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျ၏။ ပြီးတော့ ချမ်းညွှန် အလှမ်းကွာသွားကာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာခဲ့မိသည်။ ။ သူ့ဘဝတောထဲမှာ ပဲ လူဖြစ်ရှုံးရတော့မှာ ကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ချမ်းညွှန်ကို စိတ်နာပါစေ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချရမည့် နေရာတစ်ခုခုကို မရောက်မချင်း သူချမ်းညွှန်နောက် က လိုက်နေရမည်သာ.. ၊

တကယ်တော့ တံပိုးရွာဆိုတာလည်း သူတို့ ခိုးဆိုးလုယက်ဖူးခဲ့သော.. ၊

"ရွာတ်..ဖြောင်း.."

သစ်ကိုင်းခြောက်၏ အဖျားတစ်စကိုနင်း၍ တစ်ဖက်စကို ခလုတ်တိုက်လိုက်မိကာ သစ်ကိုင်းလည်း မြည်သံပေး၍ ကျိုးသွားသည်။ ။ သူရလည်း ခလုတ်တိုက်မိပြီး ဟပ်ထိုးလဲ၏။ ရှေ့ကသွားနေသည့် ချမ်းညွှန်နောက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"သူရ..ဘာဖြစ်တာတုံး.."

သူ့အသံသာ ပဲ့တင်ကျန်ခဲ့လျက် တုံ့ပြန်သံမလာ.. ၊

"ဟေ့ကောင်နော်..မင်းငါ့နောက်ကပါလာတာ ငါသိတယ်.."

မေးနေရင်း နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည် ။ သူ့ကိုချက်ချင်းမတွေ့ရ တော့ တစ်နေရာမှာ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် တုံးခနဲလဲနေပြီလားလို့ တွေး မိကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေကြီးစိုးသွားသည် ။

"သူရ..သူရဘယ်မှာ လဲ.."

"ငါ..ငါဒီမှာ ချမ်းည၊ ဒီ..ဒီမှာ .."

အသံက ကိုယ့်ဘေးမှာ မို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရက သစ် ပင်နောက်မှာ ပုန်းနေပုံရှိကာ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကနေ တန်းလန်းဆင်းလျက် မြွေဟောက်က ပါးပျဉ်းထောင်နေ၏။

သူ့ရမျက်လုံးကြီးပြူး လက်တွေတုန်နေကာ.. ၊

"ငါ့ကိုပေါက်တော့မယ်.. မြန်မြန်ကယ်ပါဦး.."

ချမ်းညက အနားကပ်လိုက်ကာ မြွေဟောက်လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ် ကိုင်လိုက်သည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတာနှင့် အပေါ်မှာ ချိတ်ပတ်ထား သည့် အမြီးက သူ့လက်မောင်းရင်းထိ ဒေါသတကြီး လာရောက်ရစ်ပတ် ၏။

"လုပ်လေ.. လွှတ်ပစ်လိုက်တော့လေ၊ မင့်ကိုကိုက်လိုက်လိမ့် မယ်.."

"ကိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ.."

ချမ်းညက ငယ်ငယ်လေးတည်းက အဆိပ်ရှိသည့် ပိုးကောင်မွှား ကောင်ဆို ဘာကောင်ကိုက်ကိုက် ယားတာနာတာလောက်နှင့် ပျောက် သွားတတ်သူဖြစ်ကာ အဆိပ်ပြင်းသည့် အကောင် ကိုက်လျှင်တော့ ဒဏ် ရာက ယောင်ယမ်းနာကျင်တာထိ ဖြစ်တတ်၏။

"ငါ့ကိုသတ်ချင်လာအောင် မလုပ်နဲ့ နော်.. အမြီးကိုပြန်ဖြေလိုက် မဟုတ်ရင် ရိုက်သတ်ပစ်မှာ .."

တရူးရှူးဒေါသကြီးနေသည့် မကြွေ သူ့စကားကိုနားလည်နေသည့် နှယ် ပါးစပ်ကြီးဖြူနေရာကနေ အမြီးကိုဖြေချလိုက်၏။ မြွေနဲ့ ချမ်းညကိုကြည့်၍ သူရအသက်မရှုနိုင်အောင် ဖြစ်နေရကာ မကြွေ့ တောထဲ လွှဲပစ်လိုက်ကာမှ .. ၊

"ငါကမင်းကို စိတ်မချလို့ တိတ်တိတ်လေးလိုက်လာတာ.."

"သိသားပဲ.."

"ခလုတ်တိုက်မိလိုက်တာနဲ့ မင်းသိသွားပြီဆိုပြီး အဲဒီသစ်ပင်နောက် ဝင်လိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့..နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး .."

ချမ်းညက ပြန်လှည့်သွားရင်း ဆရာကြီးမျက်နှာနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း..

"အဲဒါမှတ်ထားပေါ့ကွ..ချမ်းည မရှိရင် မင်းဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ ဆိုတာ.."

သူရကလည်း ရယ်ကာ ချမ်းညပခုံးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

"အေးပါ..မကြွေ့တွေ့တိုင်း သတိရမှာ တော့ သေချာပါတယ်၊ ချမ်းညကယ်ပါ.. ချမ်းညကယ်ပါဆိုပြီး.."

"ပြောလေ..မင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းကြီးပဲ.."

"ဟား ဟား ဟား.."

ကြေကွဲပူလောင်သွားခဲ့ခြင်းကို ရယ်ချလိုက်တော့ ပေါ့ပါးသွား သလို ပါ..သို့သော်.. ၊

အခန်း(၂)

"အဲဒါ သုံးလွန်းတောင်ပဲ.."

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးတာနှင့် ထင်းခွေသမားလူကြီးက ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွား၏။ ရွာကြီးက မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ ပေမယ့် ချမ်းညရပ်ကြည့်နေသည့် နေရာကနေ မြင်နေရသည့် ပုံအရ အမြင့် ပိုင်းမှာ ရှိနေသော အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ရှိပုံရသလောက် အဆောက်အဦး ခေါင်မိုးတွေကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်နေရ၏။

"သုံးလွန်းတောင်ရွာက စည်းကမ်းကြီးတယ်ကွ.. ဧည့်သည် သွား လုပ်ရုံ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်မှာ ပါ၊ အဲဒီမှာ အခြေချဖို့ လာတာ ဆိုရင်တော့ မောင်ရင့်ပုံစံနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး.."တဲ့ .. ၊

လူကြီးကို လမ်းမေးတော့ ပြောပြသွားသည်။

"အဲဒီရွာတည်စ ဟိုးအရင်သမိုင်းကြောင်းကိုက ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းကြီး မိသားစုသုံးစုက ရွာကိုထူထောင်ခဲ့ကြတာဆိုပဲ.. ကျုပ်တို့က ရွာနီးချုပ်စပ်အိမ်ခြေနည်းနည်း ခပ်မွဲမွဲတွေပါ၊ သုံးလွန်း တောင်ကတော့ အရှင်သခင်အတွက် အသက်ပေးဝံ့ကြတဲ့ ရာဇဝင်သူရဲကောင်းကြီး မိသားစုသုံးစု လာရောက်အခြေချ ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ လေ.."

ရွှေငွေစည်းစိမ် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ပေါကြွယ်ဝသည် မို့ ရွာကို စတင်တည်ထောင်ကြစဉ်တည်းက စနစ်တကျရှိသည် ။ စည်းကမ်းက လနားနဲ့ မွမ်းမံ၏။

လူသစ်ဝင်လာတာနှင့် စိုက်ပျိုးနိုင်ဖို့ မြေယာပေးသည် ။ နေထိုင်စားသောက်ဖို့ အရင်းအနှီးပေး၏။ ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်း ထွန်ယက်ကြပေမယ့် ရွာ၏ ကြွယ်ဝမှုကြောင့် လူဦးရေ အိမ်ထောင်စုဦးရေတွေ မကြာခင်မှာ တိုးပွားများ ပြားလာခဲ့ပြီး.. ၊

"သူဌေးကြီးက စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတယ်.. အယူသည်းတယ်၊ အခုလက်ရှိ ‘ယောမင်းကြီး’ အိမ်တော်ပိုင်က ပိုပြီးဒေါသကြီးတယ်လို့ သိရတယ်..ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့ ရွာမှာ ဗမာမဟုတ်ရင်လုံးဝ လက်မခံဘူး၊ သူဌေးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု မရဘူး.. တချို့တိုင်းရင်းသားတွေဆို သူဌေးကြီးကို လေးစားပြီး ရွာထဲမှာ မနေရပေမယ့် ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ဖြစ်သလို ကြုံသလိုနေကြတာတွေ ရှိတယ်.."

ချမ်းညရွာထဲကို ခပ်စမ်းစမ်းဝင်လာရင်း ထင်းခွေသမားကြီးနဲ့ အတူ လာစဉ် ပြောပြခဲ့သမျှကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည် ။

"ဘာသာရေး တအားကိုင်းရှိုင်းတယ်..‘ယောမင်းကြီး’အစဉ်အဆက် တွေ အကုန်လုံးသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ပေးကမ်းထောက်ပံ့တဲ့ နေရာမှာ ရက်ရောတယ်.. အခု သူဌေးကြီးဒေါသကြီးတတ်တာက လွဲရင် ပေါ့.."

"ဒါနဲ့ ‘ယောမင်းကြီး’ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရာဇဝင်ထဲ က.. ။

"ဟာ.. မဟုတ်ဘူး ၊ ကနဦးရွာကို ထူထောင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်း ကြီးရဲ့ နာမည်ကိုက ‘ယောမင်း’တဲ့ .. အိမ်အကြီးကြီး ဆောက်ပြီးတာနဲ့ ခြံခတ်ပြီး ‘ယောမင်းကြီး’အိမ်တော်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ.."

"ဒါဆို အဲဒီမှာ ယောမင်းကြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေပေါ့.."

"ဒါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်..ရွာကလည်း သူရဲကောင်းမိသားစုသုံးစုကို အစွဲပြုပြီး 'သုံးလွန်းတောင်'လို့ ဖြစ်လာတယ်ပြောကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ လူကြီးတွေပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ.. ရွာထဲကို ကျုပ်တို့ ခဏခဏ ရောက်ဖူးတယ်၊ ရွာကမြို့ကြီးလား ထင်ရတယ်ကွ.."

"ဟုတ်လား..ကျွန်တော့်ဘကြီးဘုန်းကြီးက အဲဒီမှာ ကျောင်းထိုင်နေတာ.."

"ဒါဖြင့် ကံကောင်းပြီပေါ့.. သူဌေးကြီးက ဘာသာရေးကို အသက်လောက်တန်ဖိုးထားတာ၊ တစ်ရွာလုံးမှာ လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းက တစ်ကျောင်းပဲရှိတယ်.. အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို 'ယောမင်းကြီး' အိမ်တော်ထက် ခမ်းနားအောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားတာ.."

ဤကဲ့သို့ကြားရသည့် သတင်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ ချမ်းညသေချာနားလည်လိုက်သည် ။ သူ့အတွက်အားကိုးဖွယ်ဟာ ဘကြီးဘုန်းကြီးပဲ ရှိလေသည် ။

ရွာလမ်းမကြီးထဲကိုရောက်တော့ ရှေ့ဆက်မသွားရဲသေးဘဲ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်အိုနဲ့ ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒီဇရပ်မှာ ရွာသားတစ်ယောက်တလေ ဝင်နားလျှင် စကားရောဖောရော မေးမြန်း စပ်စု၍ ရွာအခြေအနေကို ဒီထက်ပိုသိနိုင်မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ၊

သို့သော် လူကိုမျှော်နေတုန်း နွားလှည်းတအိအိသံကို ကြားလိုက်ရ၏ ။ ပြီးတော့ ကျောက်သလဲလမ်းပေါ်မှာ နွားလှည်းတစ်စီးနှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ အချိန်က မနက်ဆယ် နာရီဝန်းကျင်မို့ နေပူနေပြီ ဖြစ်၏။ နွားလှည်းကလည်း ဇရပ်ရှိရာ ညောင်ပင်ရိပ်အောက်

ကိုပဲ ဦးတည် လာပြီး တစ်ထောက်နားရာ.. ၊

"မောင်ရင်က တခြားရွာကလာတာလား.."

အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီးကပဲ စတင်နှုတ်ဆက်၏။ ချမ်းညပျာ
ပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်၍ .. ၊

"ဟုတ်ပါတယ်ဦးကြီး..ဒီရွာထဲက လူစိမ်းမဝင်ရဘူးကြားလို့ ..အဲ ဒါ..
"

"လူစိမ်းမဝင်ရတာ မဟုတ်ပေါင်ကွယ်.."

အမျိုးသမီးကြီးက အသက်လေးဆယ် ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိကာ လှ
ညည်းပေါ်က အဝတ်ထုတ်တစ်ထုတ်ကို ဆွဲချရင်း လှမ်းပြောသည် ။ လူကြီး
ကလည်း နွားတွေကိုတံပိုးဖြုတ်၍ ချည်ထားလိုက်ပြီးမှ ဇရပ် ပေါ်ရော
က်လာကာ.. ၊

"တို့ မင်းကြီးလောက် သနားကြင်နာတတ်တာ ရှိပါ့မလားမောင်ရင်
ရာ.. မိသားစုတစ်ခုလိုပေါ့ကွယ်၊ သူစိမ်းဖက်လာရင် စိတ်ဝမ်းကွဲတယ် မ
ဟုတ်ဘူး လား.."

ပြောပြီး ချမ်းညခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို စောင့်သေးသည် ။ပြီးမှ ..

"ကိုယ့်လူရင်းလူခံတွေ ဖွဲ့စည်းနေတဲ့ ထဲကို လူစိမ်းဝင်လာရင် ပြဿ
နာတစ်ရပ်ရပ်တော့ ပေါ်လာတတ်တယ်ကွယ်..ရှေးလူကြီးတွေ ဆိုတော့
ပိုပြီးအယူသည်းတာပေါ့.."

"ဟုတ်တာပေါ့ဦးကြီးရာ.. ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒီရွာမရော
က်ခင်တည်းက ရွာရဲ့ စည်းလုံးပုံ စည်းစနစ်ရှိပုံတွေကို ကြားခဲ့ရတာပါ..
"

"အေး..ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဘာသာခြားတွေကိုပဲ ခွဲခြားထားတာပါ။ တိုင်းရင်းသားတွေတော့ တချို့တလေလက်ခံပါ တယ်.."

"အရင်တုန်းက လူမျိုးခြားတွေဝင်လာလို့ လား ဦးကြီး.."

"ဝင်ပါပြီကောကွယ်..ဒါက တို့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းနယ်စပ် နီးငြိလေ၊ ဟိုတစ်ချိန်က ပိုပြီးခေါင်တယ်.. ဘယ်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကပ်ဆိုးဆိုး ကံပြီဆိုရင် တိုင်းပြည်ပျက်တဲ့ အထိ ဖြစ်ကြတာကလား.. အ ဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ရာကိုပစ်ပြီး ပြေးကြရတာလေ.."

"ဟုတ်လား.."

"ဟုတ်ပမောင်ရေ.."

အမျိုးသမီးကြီးက အနားမှာ လာထိုင်လိုက်ပြီး ဆက်၍ .. ၊

"အဲဒါတွေနင်တို့ မကြုံဘူးပါဘူး..ကပ်ဆိုးဆိုးတယ်ဆိုတာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးထပ်ဆိုးတယ်ဟဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီဆိုရင် ပါးစပ်ထဲသွင်းမယ့် ထမင်းလုတ်ပစ်ချပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ခုန်ဆင်းပြေးရတာ.."

ထိုစကားကျတော့ အံ့ဩတာမှန်ပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တွေးမိတာက ရောဂါဘယဆိုတာ လူသတ္တဝါတွေလို ခြေထောက်နဲ့ ပြေးလိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ.. ၊

"နင်ကထင်ပေမပေါ့.. ဘေးဆိုးကပ်ဆိုးဆိုတာမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကြုံဖူးမှ သိကြမှာ .."

"အဟွန်း..ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.."

"မင်းပုလိပ်ရောဂါဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာ ပဲ..အေး အဲဒီလိုရောဂါ

တွေက ငှက်တွေကနေ ရတာရှိတယ်၊ လေထဲကနေ ကူးကြတာလည်း ရှိတယ်..မင်းတွေကြည့်လေ၊ ပြေးလိုက်ခံရတာထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလား.."

လူကြီးသူမတွေနဲ့ စကားများများ ပြောရသည် နှင့် ဗဟု သုတတွေလည်း တိုးလာခဲ့သည် ။ တကယ်ပြောချင်တာက ဟိုရှေးခေတ်တည်းက အကြောင်းဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ တောရိပ်ခိုလာကြသည့် လူအမျိုးမျိုး ရှိကြသည် ဆိုတာပင်.. ၊

"မောင်ရင်က ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ပဲ နေမှာ ဆိုတော့ တခြား ဗာယီရလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး..ကိုင်း ငါတို့ နဲ့ လှည်းကြုံလိုက်ခဲ့၊ အတူသွားကြတာပေါ့.."

"မလိုက်တော့ဘူးဦးကြီးရာ..ရွာထဲဝင် လာပြီပဲ.."

"ရွာထဲဝင်ပေမယ့် ဆရာတော်ကျောင်းက ဟိုဘက်ရွာထိပ်မှာ လေ..လမ်းလျှောက်သွားရင် မောင်ရင့်အတွက် အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်လို့ ပြောတာ.."

သိလိုက်ရကာမှ ချမ်းညဝမ်းသာသွားသည် ။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်မိ၏။ သူ့မှာ ပါလာသည့် အဝတ်ထုပ်ကို ပခုံးမှာ ကောက်ချိတ်လိုက်ပြီး နွားလှည်းပေါ်တက်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ သူလာခဲ့သည့် တောအုပ်မည်းမည်းဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဒီတောရဲ့ ဟိုဘက်ယွန်းယွန်းမှာ တံပိုးရွာလေးရှိလေသည် ။ ထိုရွာလေးကို မဝင်ခင်မှာ ပဲ သူရတောထဲမှာ လမ်းခွဲကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ သည် ။

"ငါက မဟုတ်တရုတ်တွေလည်း လုပ်ထားခဲ့ဖူးတယ်.. အဲဒါကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ ကိုယ့်ကိုသိထားတဲ့ လူနဲ့ တွေ့မလားပဲ အမြဲစိုးရိမ်နေရ

တာ ..ငါရွာထဲကို မလိုက်တော့ဘူး.." လို့ ပြောပြခဲ့၏။

သူသိသလောက်ကတော့ ရွာမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေဆို သူရတို့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး တခြားရွာထိ ကြက်ခိုးဝက်ခိုးတွေ လုပ်ခဲ့ကြသည် ။ သွားလာ လောင်းကစားရင်း ရှုံးပြီးဆိုရင် တွေ့ရာလူဆီက ပိုက်ဆံချေးသည် ။ လူ ပေါက်စေ့အောင် ချေးပြီးပြန်မဆပ်တော့ ရန်များ လာခဲ့ သည် ။

ထိုဖြစ်ရပ်များ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူရလူတွေကိုရှောင်လာခဲ့သည် ။ သူ သိတာ ဒါပဲဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း နားလည်ပေးလိုက် သည် ။ သို့ သော်.. ၊

"ငါတို့ ညီအစ်ကို ပြန်တွေ့ချင်မှ လည်း တွေ့ရတော့မှာ ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ အတူနေရင် မင်းနစ်နာသွားမှာ ချမ်းည၊ အဲဒါကြောင့် ဘကြီး ဘုန်းကြီးဆီ လွှတ်ရတာပါ..ငါမင်းကို တာဝန်မယူချင်လို့ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်..ငါ့လိုမခိုက်နဲ့ .."

လို့ ဆုံးမစကားတွေပြောတော့ သူငိုချင်နေခဲ့သည် ။ ‘လူကြီးရှက် တော့ ရယ်’ဆိုသည့် အတိုင်း သူရရှေ့မှာ တော့ ‘လူကြီးသူမလို ဆုံးမမ နေစမ်းပါနဲ့ ကွာ’လို့ ပြောပြီး ရယ်ပြခဲ့သေးသည် ။

သူရကတော့ မျက်နှာကြီးနီလို့ ပါ။ ပြီးတော့ ‘သွားတော့ညီလေး’လို့ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားစဉ် မျက်ရည်စက်တွေ စင်ထွက်လာတာ သူမြင်လိုက်၏။

ချမ်းည ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေပြည့်တက်လာခဲ့သည် ။ တ အီအီလှုပ်ခါနေသည့် နွားလှည်းအရှိန်က ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည် တို့ ကို လှုပ်ချနေသလိုဖြစ်နေကာ.. ၊

"မင်းလည်း ဂရုစိုက်ပါသူရရာ.. မကောင်းတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ တော့၊

မင်းကိုမပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါအခုပြောနေတာတွေကို မင်းရဲ့ စိတ်ကသိ ပါစေ.."

သူနှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်နေမိရင်း.. ၊ ကြားနိုင်ရဲ့ လားဆိုတာ တော့ မသိ.. ။

အခန်း(၃)

"စာရင်းတွက်ကြည့်ပြီးပါပြီသခင်.."

"ပြော..ဘယ်လောက်လဲ.."

"ငွေသားတန်ဖိုးတွက်လိုက်တာ သုံးသောင်းတိတိပါသခင်.."

လူတွေအများကြီးရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်ဘဲ တိတ်ကျသွားသည်။ ။ ရေနံချေးဝနေသော ကြီးမားထည်ဝါသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက အုတ်စီထားသော မီးဖိုဆောင်တွဲကြီးကို က အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ကြီးမားနေ၏။

အိမ်ရှေ့တစ်ပြင်လုံး၏ ခြေရင်းပိုင်းကို အုတ်ခင်းထားသော ခေါင်မိုးအမြင့်နှင့် စီရင်ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ။ ဒီရွာမှာ ရွာသူကြီးဆိုတာမရှိပေ။ တစ်ရွာလုံး၏ သာရေးနာရေးတရားစီရင်ရေးကို 'ယောမင်းကြီးအိမ်တော်'ကသာ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

ရွာထဲမှာ အရေးအခင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်နေလျှင်လည်း ယောမင်းအိမ်တော်က လူယုံတော်ကြီး ဦးဩဘာကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ဖြေရှင်းပေးတတ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်း ကြီးငယ်ရှိလာတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်မှာ ဆုံးဖြတ်ခံယူဖို့ အတွက် ဘယ်ရွာသားကမှ အပန်းမကြီးကြပေ.. ။

"မောင်ငြိမ်းချမ်း.."

"အမိန့်ရှိပါသူဌေးကြီး.."

"မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေလို့ တစ်ပါးရွာက ကြွေးမြီတွေတင်ရတာတုံး.."

ငြိမ်းချမ်းဆိုသူက အသက်သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိကာ ဦးထည်ဝါ၏ မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာငုံ့သွားသည်။ ။ ဘေးမှာ ရှိနေသော သူနဲ့ အတူပါ လာသည့် ရွာသားတချို့နှင့် အိမ်တော်ရှိလူများက သူ့ကိုပဲကြည့်နေကြ၏။ ။

"မင်းနဲ့ မယ်ညို မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်တောင်မပြည့် သေးဘူးမှတ်တယ်.."

"ဟုတ်ပါတယ်သူဌေးကြီး.."

"ကလေးသူငယ် နှောင်တည်းတာလည်း မရှိ.. မင်းတို့ ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများ လည်း တောင့်တင်းကြပါလျက်နဲ့ .."

"မှန်ပါတယ်သူဌေးကြီး..ဒါပေမဲ့ ညိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတွေက စုံဖက်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့တဲ့ အတွက် မင်္ဂလာစရိတ်ကို ကျွန်တော်ပဲရှာ ရပါတယ်.. လယ်ယာလုပ်ကိုင်ဖို့ သူဌေးကြီးဆီမှာ တောင်းခံရင်လည်း မိဘထောက်ခံခြင်းရှိရမှာ မို့လို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်စား သောက်ဖို့ လယ်ယာမြေရအောင်.."

"တန်တော့..တန်တော့၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ.."

မောင်ငြိမ်းချမ်း၏ ကြွေးမြီမဆပ်နိုင်၍ တစ်ဖက်ရွာက တိုင်ကြားခံရခြင်း ပြဿနာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လျက်.. ၊

"ဒီကြွေးကို မောင်ငြိမ်းချမ်းနဲ့ မယ်ညိုက နှစ်ဖက်မိဘထံတစ်လကို

ငွေလေးရာတစ်ဆယ်စီ ပို့ဆောင်ပေးပြီး သုံးနှစ်တိတိပေးဆပ်ရမယ်.."

ငြိမ်းချမ်းက ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည့် မျက်ဝန်းများ ဖြင့်မော့ကြည့်ကာ အထပ်ထပ်ခေါင်းညိတ်၏။ ဘေးမှာ ပါလာသည့် ညှိရီကလည်း ဝမ်းသာသွားကာ အမြန်ကတိပေးလိုက်ဖို့ လက်တို့ လျှင်..

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ..ကြွေးမြီအတွက် မပျက်မကွက် ဆပ်ပျံမယ်လို့ ကတိပြုပါ့မယ်.."

"အေး..ကတိမတည်ခဲ့ရင်တော့ သုံးလွန်းတောင်ရဲ့ စည်းကမ်းသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ သူအဖြစ် သတ်မှတ်မယ်၊ မင်းတို့ ကို ရွာပြင်ထုတ်ပြီး ရွာသားအဖြစ်က စွန့်ရလိမ့်မယ်.."

သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီး၏ စည်းမျည်းစည်းကမ်းက ဒါပဲဖြစ်သည် ။ ကြွေးတင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်ဆိုသည့် စကားကဒီရွာကနေစတင် လာခဲ့သလားထင်ရအောင် တစ်ရွာလုံး၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ယောမင်းကြီး အိမ်တော်ကပဲ မြေပိုင်ယာပိုင်ဖြစ်စေခြင်း ဂျွဲနွားတို့ ကို ပေးအပ်ခြင်းများ လုပ်ခဲ့ပြီး အခက်အခဲကြီးငယ်တွေ ရှိလာတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က ဖြေရှင်းပေးခဲ့၏။

‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’၏ အစဉ်အဆက်က ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြွယ်ဝခဲ့ကြသည် ကို ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်သလို မျိုးဆက်တိုင်းက မဖောက်မပြန်သော ကရုဏာတွေနှင့် ရွာကိုစောင့်ရှောက်ခဲ့ ကြ၏။

ထို့ကြောင့် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်စနစ် မရှိတော့သည့် တိုင် ဒီရွာမှာ တော့ ‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’ကပဲ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားစွာ တည်ရှိနေလျက် ယောမင်းကြီးအိမ်တော် အစဉ်အဆက်တို့ ၏ တစ်မိန့်တစ်အာဏာသာ.. ၊

"ကိုသြဘာ.."

"အမိန့်ရှိပါသခင်.."

လူယုံတော်ကြီး ဦးသြဘာက ဦးထည်ဝါဘေးမှာ ခပ်ရိုရိုရပ်နေပြီး ခေါင်းငုံ့ထား၏။ သူဌေးကတော် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က အိမ်နောက်ခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဦးထည်ဝါလက်ထဲကို စာရင်းစာရွက်ရှည်ကြီး ထည့်ပေးလိုက်မှ သူဌေးကြီးက ယူကြည့်လိုက်ရင်း..။

"ဒီမှာ တောင်မြောက်ရွာတန်းက ပို့ထားတဲ့ ပဉ္စင်းလောင်းအရေအတွက်.."

"ဟုတ်ကဲ့.."

ဦးသြဘာက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တရိုတသေယူလိုက်၏။ သူဌေးကြီးက လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ဝရန်တာကျယ်ကြီးဘက်ကို လျှောက်ထွက်သွားရင်း..။

"ရွာဦးကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေအတွက် ယာယီကျောင်းဆောင်တွေ ဆောက်တာပြီးလုပြီလား.."

"ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပါပြီသခင်.. တောင်ကျစမ်းနဲ့ ဝေးတော့ ရေသွယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာပါ။ ရှင်တစ်ရာအလှူတော်ကြီးအတွက် ချက်ပြုတ်ဆေးကြောဖို့ လည်း လိုမှာ ဆိုတော့ ရေအတွက်အဓိက လုပ်နေပါတယ်.."

နှစ်ယောက်စလုံး ဝရန်တာမှာ ရပ်မိကြကာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို ငုံ့မိုးကြည့်နေလျက်..။

"သမီးအတွက် ကြင်ဖက်ရွေးဖို့ လည်း စီစဉ်ရမယ်.. ဒါပေမဲ့ မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေတော့ မြို့ပြကိုခေါ်သွားဖို့ လည်း ဝန်လေးနေမိ တယ်.."

"ဒါကမခဲယဉ်းပါဘူးသခင်..သခင်စီစဉ်ထားသူကို ဒီရွာကိုဆင့်ခေါ် လိုက်ရုံပါပဲ.."

ဦးဩဘာကို သူဌေးကြီးက ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးမှ ရှေ့ကိုပြန် လှည့်၍ .. ၊

"အင်း...ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာ ပဲ.."

မျိုးရိုးတူချင်းသာ လက်ဆက်စေခဲ့သော ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သား နဲ့ သမီးရှိကြသည့် ဘယ်ဘက်ကမဆို ဖွင့်ဟတောင်းဆိုရသည် သာ.. ၊

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကစပြီးတောင်းဆိုရမှာ ပဲ.. ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လဲ ကိုဩဘာ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် သင့်တော်ပါ့မလား.."

"သင့်ပါတယ်သခင်.. ကျွန်တော်တို့ လုံမလေးက အင်မတန်နုနယ်လွန်းပါတယ်၊ တောလမ်းကြမ်းကိုဖြတ်ပြီး လှည်းတစ်တန် ခြေလျင်တစ်တန်နဲ့ ရထားဘူတာရောက်အောင် နှစ်ရက်လောက်သွားရတဲ့ ခရီးလမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ပါဘူး.."

ဦးဩဘာထောက်ပြမှ သူဌေးကြီးဘဝင်ကျသွားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ပြီးတော့.. ၊

"ဒါကြောင့် မောင်မင်းရဲသွေးကိုပဲ ဒီကိုဖိတ်ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်တွေးတာ.. ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲအပြီးမှာ မင်္ဂလာပွဲဆက်ကျင်းပ မယ်.."

"သခင်..အဲဒီလိုလုပ်လို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်.."

"ကောင်းတယ်..ဒီတိုင်းပဲလုပ်မယ်.."

သူဌေးကြီးက ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် လေသံနှင့် .. ၊

"ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာ အပျော်ပဲ..အပျော်ဆိုတာ ငွေကုန်တယ်၊ ကျုပ်

ရွာသားတွေ ဝမ်းရေးအတွက်ရုန်းကန်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းတယ် ကိုဩဘာ.. အပျော်အပါးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး..
."

ဦးဩဘာက ခေါင်းညိတ်ရင်းတွေ့၏။

ဟောဒီတောတောင်တစ်ကြောမှာ 'သုံးလွန်းတောင်'ရွာကြီးလောက် ကြီးကျယ်ခိုင်ခံ့ပြီး ပြည့်စုံပြေလည်သည့် ရွာမရှိ။ ဒါတောင် သူဌေးကြီးက သူ့ရွာသားတွေ ပင်ပန်းလှသည် ထင်နေသေးသည် ။

စိတ်နှလုံးသားက ပြည့်စုံနူးညံ့လွန်းပါတိ.. ၊

"ပွဲလမ်းသဘင်ရှိရင် မိန်းမသားတွေက အပြိုင်အဆိုင်ဝတ်စား ပြင်ဆင်ချင်တယ်..မပြည့်စုံတော့ ခင်ပွန်းသည် တွေကို နားပူတယ်၊ ကျုပ်သိသလောက် မောင်ငြိမ်းချမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အဲဒီလို နည်းနဲ့ ကြွေးမြီတွေများ ခဲ့တာပဲ.."

"ဟုတ်ပါတယ်..မှန်ပါတယ်.."

"ဒါကြောင့် ပွဲလမ်းသဘင်တွေ ဆက်တိုက်ကျင်းပဖို့ ကျုပ်မလုပ်ချင်ဘူး.. ရှင်တစ်ရာပြုပွဲမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေလည်း ပါကြမှာ ဆိုတော့ ရိုးရာဂီတသဘင် ဖျော်ဖြေပွဲတွေထည့်မယ်.. အပန်းဖြေ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ပေးမယ်၊ သုံးရက်သုံးညတိတိ ထမင်းရည် ချောင်းစီး ဗျောတီးလှူမယ်.. အဲဒီမှာ ပဲ ကျုပ်တို့ ရွာနဲ့ တခြားရွာတွေ ပျော်ကြပါစေ.."

"တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေသခင်.."

"အင်း.."

သူဌေးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မှ .. ၊

"ကတော်ကြီးက မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံ ပါပဲ.."

"ဟုတ်တယ်..သမီးက အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သေးတာ ကိုး.."

သူဌေးကြီးလည်း မျက်နှာညှိုးသွားရှာသည်။ ။ နဖူးပြင်ကျယ်သည် ဆံပင်ရှည်တွေ အားလုံးကိုသိမ်းလှန်ဖြီးသင်ထားသဖြင့် ပို၍ ထင်ရှားစွာ မြင်နေရကာ အနည်းငယ်ရှည်ချင်သလိုရှိသော မျက်နှာမှာ ထူထဲနက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးတန်းတို့ ကြောင့် မဟာဆန်နေ သည်။ ။

ထင်ရှားသည့် နှာတံက လိုတာထက်ပို၍ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကညိုကာ ထူထူပြည့်ပြည့်။ သူဌေးကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် နုပျိုသွက်လက်နေခဲ့လျက် မျက်မှောင်ကုတ် လိုက်လျှင် မျက်လုံးအစုံက ပို၍ စူးရဲသွားတတ်၏။

သူဌေးကြီးဒေါသကြီးသည် ဟု နာမည်တွင် ခဲ့ပေမယ့် ဒီမျက်နှာကြီးရဲ့ နောက်မှာ အလွန်စာနာတတ်သော စိတ်နှလုံးကောင်းရှိနေတာက ‘ယောမင်းကြီး’ အစဉ်အဆက်တို့ ရဲ့ သစ္စာသွေးထင်၏။

"နောက်ပြီး နက္ခတပညာလည်း ကြွယ်ဝတော့ သမီးရဲ့ အနာဂတ်ကို တွက်ချက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျဘူးဖြစ်နေတာ.. ကျုပ်ကဒါတွေကို မယုံကြည်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မစွဲလမ်းစေချင်တာအမှန် ပဲ.."

"ကတော်ကြီးကလည်း စွဲလမ်းမှုတစ်ခုကြောင့် လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူးသခင်.. သူကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာနဲ့ တွက်ချက်ပြီး ပူပန်တာမို့ ထည့်စဉ်းစားရမယ့် အချက်ပါ.."

"ပြောပါဦး..ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လို့ လဲ.."

ဒါပေမဲ့ ထိုအကြောင်းကိုမဆက်ဖြစ်ကြဘဲ.. ၊

"သခင် ခင်ဗျာ..ကပ္ပိယကြီးရောက်နေပါတယ်၊ ကတော်ကြီးအတွက် ဆရာတော်က ဆေးပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့ .."

"ဟေ..အေး..ကျုပ်လာမယ်.."

သူဌေးကတော်ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မိန်းမသားသဘာဝ သွေးသားကုန်ဆုံးချိန်မှာ ချူချာလာသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးဆီက ဆေးဝါးကိုပဲ မျှော်နေရတာဖြစ်သည် ။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက ဒီရွာမှာ ဆေးဆရာဆိုလည်း ဟုတ်အုပ်ချုပ်သူဆိုလည်း မမှား အားလုံး၏ မိဘအုပ်ထိန်းသူသဖွယ် ရှိရကာ..

အခန်း(၄)

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်မှန်ဝတို့ နှင့် နှစ်ထပ်
ကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ကာ အဆုံးအစမဲ့ မြင်နေရသော ငှက်ပျောတော
သရက်တောတို့ အပြင် ပိန္နဲပင်အုပ်ကြီးများ နှင့် ခြံဝင်းကြီးက နေပြော
က်မထိုးအောင် အေးချမ်းကျယ်ဝန်းလျက်..။

"ကိုင်း..မင်းအစ်ကို ဘယ်လိုပြဿနာတွေရှိနေသလဲ ပြောပြစမ်း.."

ကိုယ့်ဦးမင်းဘကြီးဆိုပေမယ့် ငယ်စဉ်တည်းက
မမြင်ဘူးခဲ့တာကြောင့် ချမ်းညစကားပြောတာက နည်းနည်း ဆရာ
တော်ကြီးမျက်နှာတော်ကို ငေးနေမိတာက များများ ဖြစ်ကာ..။

"ဒီလိုပါ..သူရက.."

"ဟဲ့..အစ်ကိုကို သူရ သူရနဲ့ ဘယ်နှယ့် နားကြားပြင်းကပ်ပါ ဘိ.."

"ဟုတ်..အဲ တင်ပဲ့ဘုရား၊ အ..အကျင့်ပါနေလို့ ပါဘုရား.."

"အင်း..မိဘမဲ့ခဲ့တာကိုး၊ ပြော..ဆက်ပြော.."

မိဘမဲ့မို့ မိမဆုံးမဖမဆုံးမလို့ ပြောလိုက်တာမှန်းသိတော့ ချမ်းည
အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြုံးတော့ပြုံးလိုက် ရလျက်..။

"အဲလိုပါဘုရား.."

အားလုံးကို ပြောပြလိုက်မိလျှင် ဆရာတော်ကြီးကနားထောင် ကာ..။

"အေးလေ..ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့၊ သူ့မိုက်ပြစ်နဲ့ သူ လူ တောမတိုးရဲတော့တာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ.."

"လူတောမတိုးရဲတာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား.. သူ့ကိုက မလိုက်ချင်လို့ နေခဲ့တာပါ.."

အစ်ကိုကိုပြောတော့ ချက်ချင်းထုချေ လျှောက်ထားမိ၏။ ဆရာတော် ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ.. ၊

"မောင်မင်းက အစ်ကိုထိတော့ နာသကိုး.."

"ပြောပြတာပါဘုရား.. အဲ လျှောက်တင်တာပါဘုရား.."

"မလျှောက်တင်နဲ့ ..ကိုယ့်ထက်အသက်ဂုဏ်ဝါကြီးမြတ်သူနဲ့ စကားပြောရင် မှန်သည် ဖြစ်စေ မှားသည် ဖြစ်စေ နားထောင်ရမယ်၊ အ မှန်ကို ဖြေရှင်းချင်ရင် အသက်ဝါကြီးသူပြောလို့ ပြီးမှ တလေးတ စားခွင့် တောင်းပြီး ပြန်ပြောရတယ်..လူကြီးစကားကို ပက်ခနဲပြန်ပြောတာ မ ယဉ်ကျေးတာပဲ၊ လူမှန်ရင် ယဉ်ကျေးမှုရှိရတယ်..ရိုင်းစိုင်းတာကို အဟိ တ်တိရစ္ဆာန်လို့ ခေါ်တယ်..မှတ်ထားစမ်း.."

"တင်ပျံ့ဘုရား.."

"ကပ္ပိယကြီး.."

"ဘုရား.."

"သူ့ကိုနှင့်နားမှာ ပဲထား.."

"တင်ပျံ့.."

"သေချာသင်ပြစမ်း.."

"တင်ပျံ့ဘုရား.."

"ရွာထဲကို ငါမသိဘဲလုံးဝမသွားရဘူးဆိုတာ သတိကျပ်ကျပ် ပေးထား.."

ဘာကြောင့် လဲဆိုသည့် မေးခွန်း ချမ်းညှင်ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည်။
" တစ်ခုခုသိချင်ပြီဆို ကြာကြာမျိုသိပ်မထားနိုင်သော အကျင့်က ကပ္ပိယကြီးကို ချက်ချင်းမေးမိ၏။

"နင်မကြားခဲ့ဘူးလား..ငါတို့ သုံးလွန်းတောင်ရွာအကြောင်း.."

"ကြားတော့ကြားပါတယ်..နည်းနည်းပါးပါး.."

"အဲဒီနည်းနည်းပါးပါးထဲမှာ 'ယောမင်းကြီးအိမ်တော်'အကြောင်းပါ သမို့လား.."

"ပါတယ်.."

"အေး..အဲဒါပဲ.."

ကပ္ပိယကြီးက ထင်းတွေခွဲနေရင်း ကျောင်းသားတွေကို ထင်းရုံကြီးထဲ သယ်ခိုင်းနေသည်။ ချမ်းညှင်က အနားကနေထင်းသယ်ပေးတော့မလို ဓားမဝင်ကိုင်ပြီး ထင်းဝိုင်းခွဲပေးတော့မလို ဘာမှ လည်း မလုပ်ဘဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ဓားချက်ကျတိုင်း ဇက်ပုသွားတတ်ပြီး ထင်းစ စင်ထွက်လာပြီဆို တစ်စွေနှစ်စွေခုန်ရှောင်၏။ ပြီးတော့ စကားပြောခြင်း အလုပ်မပျက်နှင့် ..

"ပြောတော့ အဲဒီရွာလူကြီးက စိတ်ရင်းကောင်းဆို.."

"ရွာလူကြီးကောင်းမကောင်း ရွာရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပေါ့ ကွယ့်.."

"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုရွာထဲ မသွားရဘူးဆိုတာ အဲဒီရွာလူကြီးကို

ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး လား.."

"အေး.."

ကပ္ပိယကြီးက ဓားမကိုင်ထားသည့် လက်ကို ထိုင်လျက်ကနေ တွဲလွဲ ဆန့်ချထားလိုက်ရင်း ချမ်းညကိုလှည့်ကြည့်၏။ အသံသည် လည်း အလုပ်လုပ်ရင်း စကားလှည့်ပြောနေရသဖြင့် စိတ်မရှည်တာ လား မောနေတာလားမသိဘဲ.. ၊

"တို့ ရွာလူကြီးက ကြောက်စရာမကောင်းပေမယ့် စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့ သူ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူတွေကိုတော့ မသက်ညှာဘူး.. အဲဒါကြောင့် .."

"ကပ္ပိယကြီးက ကျွန်တော့်ကိုရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား.. ဒါတော့ မတရားပါဘူးဗျာ၊ လူ့အကြောင်းပေါင်းမှ သိတဲ့ .."

"ပေါင်းတာတောင် မသိနိုင်ဘူးမောင်ရင်.. ငါကလည်း နင့်ကိုရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မရိုင်းပါဘူးလို့ လည်း မပြောနိုင်သေးဘူးလေ.. ဒီရွာနဲ့ နင်နဲ့ ရင်းနှီးမှုမရှိသေးတဲ့ ကာလမှာ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ကြမစိုးလို့ ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်တာပါ.."

"ဒကာကြီးက ဘာမှ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ စကားပဲများ နေတာ.."
ဟင်.. ၊

ဆယ်နှစ်သားလောက်ကိုရင်လေးက ချမ်းညရဲ့ မျက်နှာရှေ့ကို လာရပ်ပြီး အတိအလင်း စွပ်စွဲ၏။ မှန်ကန်သည့် စွဲချက်မို့ ချမ်းညက စပ်ဖြူမျက်နှာဖြစ်သွားလျက်.. ၊

"လုပ်မှာ ပါကိုရင်ကလည်း ဒါပေမဲ့ မနက်ကမှ ရောက်တာဆိုတော့ ဒီနေ့မကုန်ခင်မှာ တပည့်တော်က ဧည့်သည် လေ.."

"ကိုရင်ဥဿ လာ..လာ စာအံရတော့မှာ .."

ဦးဇင်းတစ်ပါးက လှမ်းခေါ်လိုက်မှ ချမ်းညအသက်ရှုချောင်၏။ ကိုရင်လေးမို့ ပြန်မပြောရဲပေမယ့် ကလေးလေးပဲရှိသေးတာကို ချမ်းည မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မသက်မသာ.. ၊

"ကျောင်းမှာ လည်း ကလေးတွေက စိတ်ဓာတ်ဗီဇအမျိုးမျိုးပါပဲ.. အားလုံးကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် သွန်သင်နေရတယ်.."

ကပ္ပိယကြီးက ထင်းခွဲဖို့ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရင်း.. ၊

"နင့်ပုံစံကြည့်ရတာလည်း အကင်းပါးမယ့်ပုံမျိုးပါ.. ကိုယ့်စိတ်ကိုမကောင်းဘက်မရောက်စေနဲ့ ၊ ကောင်းတာကိုသင်ယူ မကောင်းတာကို မှတ်ထားရမယ်..ငါဆိုရင် ဟိုအရင်တုန်းက မိဘကိုလည်း ရိုသေရမှန်း မသိဘူး၊ ဇနီးမယားအပေါ်တာဝန်ကျေတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး.."

"ကပ္ပိယကြီးက အိမ်သူသက်ထားရှိခဲ့တယ်ပေါ့..အခုမရှိတော့ဘူးလား.."

"ငါ့ရဲ့ မိုက်ပြစ်ကြောင့် ဇနီးသည် ကမီးမဖွားနိုင်ဘဲ ဆုံးတယ်.. အမေကတော့ ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ၊ အစတုန်းက ငဖီးမရွာကလေး.. ဒီရွာကျောင်းကိုရောက်လာမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုပြုပြင်ရတယ်.."

"ဒါနဲ့ အမည်းစက်ဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ခက်တယ်ဆို.."

"ဖျောက်မရလည်း ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားရတာပဲကွယ့်..စွန်းထင်းခဲ့တာ အတိတ်၊ ကိုယ်ရှေ့ရှုရမှာ က ပစ္စုပ္ပန်လေ.."

"ခွမ်း.."

"ဟ..ဗုဒ္ဓေါ.."

စကားပြောဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်ကာမှ ထင်းခွဲစတစ်စလွင့်ခနဲ မြောက်တက်လာသဖြင့် ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သေလုမျောပါးရှောင်ရတာ ပက်လက်ကြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်.. ၊

"ဟား ဟား ဟား.."

"ဟိုအစ်ကိုကြီး..ခိ ခိ ခိ.."

"ဟား ဟား ဟား ဟား.."

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတွေ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ချမ်းညလက်သီးဆုပ်ထောင်ပြလိုက်ရင်း သူပါရောယောင်ရယ်မိလေသည် ။ ကျောင်းမှာ ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်လေးတွေ ကျောင်းသားတွေလည်း အများကြီးပင်.. ၊

ထင်းခွဲပြီးသည့် ကပ္ပိယနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေမိစဉ် ကျောင်းပေါ်က စာအံသံတွေ စတင်ကြားလာရ၏။

"ကပ္ပိယကြီး.."

"ဆို.."

"ကျွန်တော်ကရွာထဲကို ဘယ်တော့မှ သွားရမှာ လဲ.."

"မနက်ဖြန်ဆွမ်းတော်ကြွရင် နင်လိုက်သွားပေါ့.."

"ကျွန်တော်က ဆွမ်းတော်စင်ထမ်းပြီးတော့လား.."

"ကြေးစည်ထုလို့ လည်း ရတယ်လေ.."

"ကျွန်တော်ထုရင် ကြေးစည်ကဘယ်တော့မှ မမြည်ဘူး.."

ကပ္ပိယကြီးက မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်သွားရင်း လှည့်ကြည့်သည် ။ ချမ်း
ညက ရယ်လိုက်ပြီး ပါးကုပ်နားကုပ်နှင့် .. ၊

"အဟုတ်ပြောတာ ကြေးစည်ကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး.. ကျွန်တော်
ကလည်း သိပ်စိတ်မရှည်တော့.."

"ဆွမ်းတော်အော်ပေါ့ကွ.."

"မအော်ရဲဘူး.."

"ဟေ.."

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးမျက်နှာမှာ ဒေါသတွေကပ်ပါလာလျ
က်.. ၊

"မင်းဟာ..ဘာတုံး.."

"မသိဘူး..ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် အမြီးအမောက်တစ်ခါမှ မတည့်ခဲ့
ဘူးတာတော့ သေချာတယ်.."

"ဒါကြောင့် ဆွမ်းတော်စင်ထမ်းဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး မင်း ဟာ
."

"တစ်ခါပုဆိုးတုပ်ပြီးလဲလို့ ဆရာတော်ကြီးဆွမ်းဘုန်းခါနီးမှ ဟိုပြေး
ရ ဒီပြေးရဖြစ်ရတာလေ.. ကျွန်တော်လည်း အရိုက်ခံရတယ်၊ နောက်လ
ည်း တစ်ခါမှ မထမ်းခိုင်းတော့ဘူး.."

"ဒါဖြင့် မင်းလုပ်လို့ ရတာ ဘာရှိသေးတုံး.."

"မှတ်မှတ်ရရ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ .."

တစ်ခုခုပြောတော့မလိုနှင့် .. ၊

"ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး.."

"ဪ ဪ..တော်ပါပေ့ တကောင်းသား.."

ကပ္ပိယကြီးတော်တော် စိတ်တိုသွားပုံပေါ်ကာ.. ၊

"နင့်ကိုဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ်လက်ခံမှ ရွာထဲသွားလို့ ရ မှာ ..

"

"အဲလိုမျိုးလား.."

"အဲလိုပေါ့..ဒီကရွာသားတွေထဲမှာ နင့်ဆွေမျိုးမရှိဘူးလေ၊ ဆရာတော်ဘုရားက ဘကြီးတော်တယ်ဆိုတော့ ဆရာတော့်ကျောင်းမှာ ပဲမင်းနေရမှာ .. ကျောင်းမှာ နေရင် ကျောင်းသားဖြစ်နေရမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ရင်လည်း ဦးပဉ္စင်းခံလိုက်.."

"ဟား..အဲဒါတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး.."

သူဖြစ်သွားသည့် ပုံစံကို လှည့်ကြည့်ကာ ကပ္ပိယကြီးမျက်လုံးတွေက မျက်နှာကနေခြေဖျားထိ တစ်ဆက်တည်းစုန်ဆန်ပြေး၏။ ပြီးမှ .. ၊

"ဟွန်း..မဖြစ်မှန်းသိပါပြီ၊ ပုံစံကလည်း မိုးကျရွှေကိုယ်ကိုး.."

"ဟုတ်လား..ကျွန်တော်ချောလား၊ သိတော့သိပါတယ်.. ရွာမှာ ဆိုလည်း အိမ်ပြင်တောင် မထွက်ရဲဘူးကပ္ပိယကြီးရ.."

"ဘာလဲ..အိမ်ထုတ်တန်းမှာ ပျားစွဲနေလို့ လား.."

"ဟုတ်တယ်..ခေါင်းမလွတ်တော့ ပျားတုပ်ခံရတယ်လေ.."

ပြောပြီး ရယ်ချလိုက်တော့ ကပ္ပိယကြီးကလည်း ရယ်ကာ.. ၊

"ငါတော့ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်..မင်းပုံစံနဲ့ ငါ့ဆရာတော်နဲ့ ယောသခင်ကြီးနဲ့ ..အင်း..."

"ယောသခင်ကြီးဟုတ်လား.. ရွာသူကြီးကိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ အဲဒီယောမင်းကြီး အိမ်တော်ကလူကြီးက ရွာသူကြီးထက်.."

"ကိုင်း..အမေးအမြန်းထူပါဘိမောင်ရာ၊ ငါတို့ ရွာမှာ ဆရာတော်ကြီးကလွဲရင် တစ်ရွာလုံးမှာ အကြီးအကဲက ယောသခင်ကြီးပဲ.."

ချမ်းညရယ်နေပုံက ရှုံ့တွတွဖြစ်သွားသည် ။ ပြီးတော့ စိမ်းညိုသွယ်တန်းနေသည့် မျက်ခုံးတန်းတို့ ကို ခပ်တွန့်တွန့်ပင့်လိုက်ရင်း..

"အဲဒီအိမ်တော်ကလူတွေ သူတို့ ကိုအရှင်သခင်လို သဘောထားပြီး ခေါ်ကြတာထားပါတော့.. တစ်ရွာလုံးက 'သခင်'လို့ ခေါ်ကြတယ် ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘုရားထူးနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်.."

"ဟာ.. ဒီကောင်လေးနဲ့ တော့.."

ကပ္ပိယကြီးက မီးမွှေးနေရင်း စိတ်မရှည်သလိုလှည့်အော်တော့ ချမ်းညက ရယ်နေ၏။

"ဒီအိုးကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ တုံး.."

"ကျောင်းသားတွေအတွက် ညစာထမင်းချက်ရမှာ .."

ဒန်အိုးကြီးက ယောက်ျားကြီး တစ်ဖက်မကကြီးသည် ။ ဆန်နဲ့ ရေနဲ့လည်း အိုးပြည့်ထည့်ထားတာ ဖြစ်၏။ ချမ်းညက အိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကပ္ပိယကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း.. ၊

"တစ်ရွာလုံးက ကလေးတွေကျောင်းမှာ လာနေကြတာလား.."

လာပြန်ပြီ ဒီကောင်လေး.. ၊

ကပ္ပိယကြီးက မဖြေတော့ဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေလျှင် အဖြူရောင် သင်းပိုင်နှင့် အဖြူရောင်ခြုံထည်ကို စလွယ်သိုင်းပတ်ထားသည့် ဦးသူ တော်က

ရောက်လာကာ..။

"ဘယ်ဟုတ်မတုံး.. သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးက နည်းတာကြီးမှတ်လို့ ၊ ဒီကလေးတွေက ရှင်တစ်ရာပွဲမှာ သင်္ကန်းစီးကြမယ့် ရှင်သာမဏေ လောင်းလျာလေးတွေလေ.. သံဃာ့ဝိနည်းတွေသင်ကြားဖို့ ကျောင်းမှာ လာနေကြတာ.."

"ဪ.."

"နင်သိချင်တာ ငါပြောပြမယ်..လာ၊ ကပွဲယကြီးကို သွားရှုပ်မ နေနဲ့ .."

"ရှုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး..ဘာဝိုင်းကူရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေ တာ.."

လာသေးတယ်..။

ကပွဲယကြီး မီးခိုးအူနေသည့် ဖိုကို မီးပြောင်းနဲ့ တော့မှတ်နေရင်း လှ ည့်ကြည့်သည် ။ ချမ်းညကရယ်၏။ ကပွဲယကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ တစ် ရက်မပြည့်သေးပေမယ့် ဒီလိုလှည့်ကြည့်လာခြင်းဟာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခြင်းပဲဆိုတာကို သိနေကာ.. ။

"တကယ်ပြောတာပါ..ကပွဲယကြီးမီးမွှေးမရတာကို ဘယ်လိုကူညီရ မလဲလို့ ..အဟွန်း.."

ရယ်နေရင်း မီးဖိုနားကပ်လာကာ.. ။

"အခုသိသွားပြီ.. ဒီထင်းတုံးကြီးက ပိတ်နေတော့ ကပွဲယကြီး မှတ် သမျှလေက အထဲကိုမရောက်လို့ .."

ပြောပြောဆိုဆို ထင်းတုံးအကြီးတစ်စကို ကိုင်ပြီး ထောင်ပေးလိုက်

သည် ။ ပြီးတော့.. ။

"ကပ္ပိယကြီးမူတ်အားကောင်းတိုင်း သိပ်မမူတ်နဲ့ ဦး.. မီးကသိပ် မစွဲ
သေးဘူး၊ တစ်ခါတလေ လေပြည်လေညှင်းလေးနဲ့ ပဲ မီးတောက်ကြီး
တွေဖြစ်အောင်လုပ်ရတာ.."

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်ဇက်ပု၍ အပြေးတပိုင်းထွက်သွားသည် ။ ကြည့်လို
က်တော့ လေဝင်ပေါက်ရသွားသော မီးဖိုက မမူတ်ရသေးဘဲ တဟဲဟဲ
တောက်နေကြလေသည် ။

ဒီကောင်လေး ပြက်တီးပြက်ချော်တွေပြောနေပေမယ့် လုပ်ပြသွား
တော့လည်း ဟုတ်သား.. ။

အခန်း(၅)

"ညည်းသိပြီးပြီလား..ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်းသားအကြောင်း.."

"သိပြီးပေါ့.."

တီးတိုးစကားသံတွေကြောင့် သူဌေးကတော်ဒေါ်ရတနာလှိုင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ။

"အတော်ကြီးချောတာနော်..မင်းသားလေးကျနေတာပဲ.."

"ဟုတ်ပတော်ရေ..ကျုပ်လည်း မိမြပြောလို့ ကျောင်းရောက်သွားတုန်း တမင်ကိုရှာကြည့်မိတာ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ မျက်လုံးတွေလှလိုက်ပုံများ အကြည့်ချင်းများ ဆုံမိလိုက်ရင် ကျုပ်နေရာမှာ တင် သတိလစ်သွားမလားရယ်.."

"ခစ်..ခစ် ငါရောပဲ၊ ငါတွေ့တုန်းက ရေချိုးနေတော့လေ..အောင်မလေး အသားလေးက ဖြူဝင်းစိမ်းမြပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ ကာယဗလကလည်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင်ပဲ.."

"အောင်မယ်ကောင်မ..ညည်းကြည့်ခဲ့လို့ သိတာပေါ့.."

"ညည်းကလည်း ..ခစ် ခစ်.."

"အဟမ်း.."

ဟင်.. ၊

သူဌေးကတော်ရဲ့ ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ရယ်သံ
လေးတွေ တိခနဲတိတ်ကျသွားသည်။ ။

"ဆက်ပြောကြလေ..ဘာဖြစ်လို့ တိတ်ကုန်ကြတာတုံး.."

"ဟို.."

"ကျ..ကျွန်မတို့ က.."

မဟာနဖူးပြေပြေနှင့် သူဌေးကတော်က တည်ငြိမ်သည့် မျက်ဝန်းတို့
နှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေလျက်.. ။

"ဘယ်ယောက်ျားပျိုအကြောင်း ပြောနေကြတာတုံး.."

"မ..မဟုတ်ပါဘူး.."

"ငါ့ကိုညာနေတာလား မြကြည်.."

"အဲလိုမဟုတ်ရပါဘူးမယ်မယ်ကြီးရယ်..ကျွန်မတို့ ဟိုဥစ္စာ.."

"ဟုတ်ပါတယ်မယ်မယ်ကြီး..ပြောမိပါတယ်ရှင့်.."

မြကြည်က ဖုံးဖိနေပေမယ့် လှခင်ကရဲရင့်စွာ ဝန်ခံလိုက်ရင်း.. ။

"ရွာဦးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင်း လူစိမ်းတစ်ယောက်မြင်ခဲ့လို့ ပြော
နေမိတာပါ.."

"အဲဒီလူစိမ်းက ယောက်ျားပျိုလေးလား.."

လှခင်တို့ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားကြသည်။ ။

"ဘယ်အရွယ်လဲ.."

"ကျ..ကျွန်မတို့ အရွယ်ပါပဲရှင့်.."

မြကြည်ကလည်း မရဲတရဲဝင်ပြောရှာကာ.. ။

"ဟိုလေ..လူချောလူလှမို့လို့ အဲဒါကိုပြောနေမိတာပါ။ ခွင့်လွှတ် ပါရှင့် .."

သူဌေးကတော်က သူမတို့ ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ .. ၊

"မိန်းကလေးဆိုတာ စားတာသွားတာ နေထိုင်စကားပြောတာကအစ ဣန္ဒြေသိက္ခာမပျက်ရဘူး.. လူကွယ်ရာမှာ တိုးတိုးပြောနေကြပေမယ့် ရယ်သံတွေက ဣန္ဒြေမဲ့တယ်။ နောက်ကိုအဲလိုအသံတွေ မကြားချင်ဘူး.."

"ဟုတ်ကဲ့ပါမယ်မယ်ကြီး.."

မိန်းကလေးတွေကို ဆူပြီးထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူဌေးကတော် ဒေါ်ရတနာလှိုင်၏ မျက်နှာက ဒေါသမဟုတ်သော ညိုမှောင်ခြင်းများ နှင့် မကြည်လင်ဘဲရှိနေခဲ့လျက်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်အကြောင်းကသာ ခေါင်းထဲမှာ စွဲထင်ပါလာခဲ့၏။

"လှိုင်.."

"ဪ..အစ်ကိုထည်.."

"ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေရတာလဲ.."

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး.."

သူဌေးကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့ ကိုယ့်စိတ်အတွေးတို့ ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်မိကာ.. ၊

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုထည်.. ရွာဦးကျောင်းမှာ ယာယီကျောင်းဆောင်တွေ တိုးမယ့်ကိစ္စ ဘာလို့ ခုထိမစသေးတာလဲ.."

သူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ဒေါ်ရတနာလှိုင်နဲ့ အတူ ယှဉ်တွဲ

လျှောက်လာရင်း..၊

"ဟုတ်တယ်..အဲဒါလုပ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လူစုမိလိုက် ပြန်ကွဲ သွားလိုက်ဖြစ်နေတာ.."

"ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ.."

"ရွာထဲက အကြမ်းခံနိုင်တဲ့ လူတွေ နာမကျန်းဖြစ်နေကြတယ်.. တချို့ကမအားလပ်ကြဘူး၊ ဒီကြားထဲ ရာသီဥတုက ခုတလောဖောက် ပြန်နေတော့ မိုးသံကြားရင်မလုပ်ရဲဘူးလေ.."

"ရာသီဥတုကဖောက်ပြန်မှာ ပဲ အစ်ကိုထည်.. မြို့တော်မှာ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်တွေပေါ့.."

သူဌေးကြီးက ဇနီးသည် ကိုအံ့ဩသလို ကြည့်သည် ။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်သည် ခေတ်ထဲကမိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြား အင်မတန်နန်းဆန်ကာ အနေအထိုင်အယူအဆကအစ ရှေးထုံးလည်း မပယ် ဈေးသုံးလည်း မကြွယ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

"ပြောပါဦး..တိုင်းရေးပြည်ရာကိုလား၊ ကျုပ်တို့ ရွာအလှူပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလား.."

"တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စက အဝေးကြီးပါအစ်ကိုထည်.. ကျွန်မတို့ ပခုံးထမ်းထားရတဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဘဝအရေးကိုတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ဖန်တီးပေးလို့ ရတယ်မို့လား.."

မထင်မှတ်သည့် စကားမို့ သူဌေးကြီးဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူတို့ ရပ်နေသည့် နေရာမှ လှမ်းမြင်နေရသော သမီးဖြစ်သူ မြပုခက်ကြိုး၏ တစ်ထပ်ဆောင်မြင့်လေးဆီ မျက်လုံးရောက်ခဲ့ရင်း..၊

"အင်း..ပြောပါဦး၊ ကြိုးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီမတစ်ခုခု ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်..မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်လား.."

"ဟုတ်တယ်အစ်ကိုထည်.. သမီးရဲ့ ဇာတာနဲ့ မောင်မင်းရဲသွေးရဲ့ မွေးဇာတာကို ကျွန်မသေချာတိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်.."

"ဒီလိုတိုက်ဆိုင် ကောင်းမွန်မှ လက်ဆက်ပေးမယ်ဆိုရင် တို့ မျိုးနွယ် ချင်း လက်ဆက်ပေးဖို့ ခက်ခဲမှာ ပေါ့လှိုင်ရယ်.."

"မခက်ခဲခဲ့လို့ ဒီနေ့ထိယောမင်းကြီးမိသားစုက မြို့မှာ နေနေ တော မှာ နေနေ စည်းလုံးခိုင်မာခဲ့တာပေါ့..ဒါပေမဲ့လူတွေရဲ့ အနာဂတ်ကို ကျွန်မတို့ ရေးလို့ မရဘူး၊ လွယ်ကူခဲ့တဲ့ ပေါင်းဖက်ခြင်းတွေက သူတို့ ချင်း ဆက်နွယ်လာခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကောက်ကြောင်းတွေကြောင့် တစ်နည်းပြောရရင် နီးစပ်ခဲ့တဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေကြောင့် ပဲ.."

"ညီမပြောချင်တာက ငါတို့ လုပ်ချက်တွေ သင့်တော် မှန်ကန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့.."

"ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတာ ကံကြမ္မာပဲလေ.. ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ရင်မဆိုင် လို့ မရဘူးမို့လား၊ ရင်ဆိုင်ရင်း အရှုံးပေးချင်တဲ့ သူ.. အရှုံးမပေးဘဲ ရင် ဆိုင်နေတဲ့ သူ အောင်မြင်သွားတဲ့ သူ ပြုလဲသွားတဲ့ သူ အဲဒါတွေက ကိုယ်ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေပဲ.."

ကိုယ့်ဇနီးသည် ဒီလောက်ထိ အနုစိတ်တွေးခေါ်တတ်ခဲ့သူမှန်း ခုမှ သိရကာ သူဌေးကြီး တအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့၏။

"ကံ ကံ၏ အကျိုးကို မေ့နေတဲ့ လူတချို့ကတော့ ဆေးစက်ကျရာ အ ရုပ်ထင်နေတဲ့ လူမျိုးတွေပေါ့.. အရာရာကံကြောင့် လို့ မဆိုသာပေမယ့် များများ အောင်မြင်လာရင် များများ သတိထားရမယ်၊ ကံကြမ္မာက အ

ဆိုးတွေချည်း မပေးသလို အကောင်းတွေချည်းပဲပေးနေမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး လေ.. ငါဆိုတဲ့ အတ္ထုကြီးလာရင် အဲဒါဆုံးရှုံးဖို့ လမ်းစပဲ.."

"မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ဖို့ လည်း လိုတယ်လှိုင်.. သတိထားတဲ့ အကျင့်ကကောင်းပေမယ့် ဒါကြောင့် သံသယတွေ တွေဝေခြင်းတွေနဲ့ လုံးထွေးလာရင် ဘယ်မှာ လဲတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း.."

"နေ ရာတ ကာမှာ ညီညွတ်မျှတမှုဆိုတာရှိတယ်.. ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိဖို့ က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခုအတွက် ဆိုရင်လိုအပ်တယ်၊ ဒါကရဲရင့်ခြင်းလည်း မည်တယ်..နေရာတကာတိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ‘ငါမှန်တယ်’ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကတော့ အစွန်း ရောက်တာ.."

"ညီမပြောချင်တာက.."

"ကျွန်မပြောချင်တာကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပေးဖို့ ပါ.. ကျွန်မတို့ ရဲ့ ရှေ့က ယောမင်းမိသားစုတွေ အစဉ်အလာအတိုင်း အဆင်ပြေသွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဘီဟမင်းလက်ထက်မှာ တော့ ချွတ်ချော် တိမ်းစောင်းခဲ့တာ ရှိခဲ့တယ်.."

"ဒါက.."

"ကျွန်မက အဲဒီအဖြစ်ကို ပြန်ထောက်ပြချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး.. ရှိတော့ရှိခဲ့တာပဲ၊ အဲလိုရှိခဲ့တာက ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ တစ်ချက်လေးပဲ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ ပါ.."

သူဌေးကြီးလက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရင်း ပြတင်းတံခါးဆီ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွား၏။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကလည်း နောက်ပါးက အသာလိုက်သွားလျက်.. ၊

"ဘာဘသီဟတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ တွေးကြည့်ပါဦး.. နောက်ပြီး ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ခဲ့သလဲ၊ သူတို့ မိသားစုရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တွေ ခုချိန်ထိဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်နေကြရသလဲ.. ဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာပေမယ့် လုပ်သင့်တဲ့ အတိုင်း လက်မ ခံနိုင်ကြလို့လေ၊ တကယ်တော့ အဲဒါတွေက ဘယ်သူလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘူး .. ကံ၏ အကျိုးတွေပါ.."

သူဌေးကြီးက ဒေါ်ရတနာလှိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ကြည့် လာကာ.. ၊

"သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက မောင်မင်းရဲသွေးနဲ့ ဆို ဘယ်လိုဖြစ် ပျက်သွားနိုင်သလဲပြောပါဦး.. ညီမရဲ့ တွက်ချက်မှုအရ ဘယ်လိုအဆင်မပြေမှုတွေ ရှိနေလို့ လဲ.."

ခင်ပွန်းဖြစ်သူမျက်နှာမကြည်တော့ ဒေါ်ရတနာမျက်လွှာချမိသည် ။ ပြီးမှ ခပ်တုံ့တုံ့ဖြင့်.. ၊

"မင်းရဲသွေးက သမီးရဲ့ ဖူးစာဖက် မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်မသိနေတယ် "

"ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ.."

"မောင်မင်းရဲသွေးရဲ့ ဇာတာနဲ့ သမီးရဲ့ ဇာတာဘယ်လိုမှ မညီညွတ်ဘူး.. ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုသမီးအတွက် အစ်ကိုကသင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်မှာ ပဲဆိုရင် ကျွန်မမတားရဲပါဘူး.."

"ညီမက ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးပဲ.. လင်နဲ့ မယားပြောဆိုတိုင်ပင်ရမှာ ပေါ့၊ အခုတော့ ပိုအရေးကြီးနေတဲ့ ကိစ္စကို အရင်ရှင်းရဦးမယ်.. အဆောက်အဦအတွက် အုတ်ဖုတ်ပြီးသား မလုံလောက်ဘူး၊ အချိန်ကလည်း ကပ်နေပြီ"

ဆိုတော့ ဒါကိုပဲအာရုံစိုက်ရဦးမှာ .."

သူဌေးကြီးက ပြောလိုက်ရင်း ဒေါ်ရတနာလှိုင်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် ခပ်ဖွဖွလက်တင်၍ ..

"ညီမက အလွန်အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မပါ.. ကျုပ်ကတော့ ညီမကိုပူပင်သောကတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ မမြင်ချင်ဘူး.."

"သမီးလေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်လို့ ပါအစ်ကိုထည်.."

"ဟုတ်ပါပြီ..ကျုပ်တို့ တစ်ခုခုစဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ညီမ စိတ် အေးအေးထားပြီး နေပါ.."

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ရတနာလှိုင်မျက်နှာ အပြုံးရိပ်ထင်၏။ သူဌေးကြီး ထွက်လာခဲ့ရင်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ် သက်ပြင်းချသည် ။ ကလေးတွေရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စက ဒီကလေးတွေမွေးလာတည်းက သတ်မှတ်လျာထားပြီးသား..
.၊

ဒီသီတင်းကျွတ်ပြီးတာနဲ့ ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲရဲ့ နောက်မှာ စုံဖက်လက်ထပ်ပေးကြတော့ဖို့ မြို့ပေါ်ကမိသားစုတွေနဲ့ တောကသူတို့ တွေ အားလုံးစီစဉ်နေကြပြီဖြစ်သည် ။ပိုပြီးသေချာဖို့ ဖြစ်လာတာက မင်းရဲသွေးကိုယ်တိုင် သမီးလေးကို စုံမက်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ချင်နေတာမို့ ထိုကာလမတိုင်ခင်တည်းက စောစီးစွာ ရောက်လာမည့် အကြောင်းလည်း သတင်းပို့ထားပြီးဖြစ်သည် ။

ဒါကိုဘယ်လို ပြင်ဆင်ရမည်နည်း..၊

"ဟော..ကိုသြ မသွားရသေးဘူးလား.."

လူယုံကြီးဦးဩဘာက သူဌေးကြီးရှေ့ကို ရောက်လာကာ..၊

"အုတ်စီမယ့် ဇော်ကြီးက မိန်းမနဲ့ စကားများ ပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူးတဲ့ သခင်.."

"သူ့တပည့်မောင်ညိုလုံးကရော.."

"အဲဒီကောင်လေးကလည်း မီးဖိုသုံးပေါက်စလုံးသူတစ်ယောက်တည်းမလုပ်ရဲဘူးတဲ့ .."

"ဒါဆိုလည်း လုပ်နေကျအတိုင်း မီးတွင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ပဲ လုပ်ရမှာ ပေါ့.."

ဦးဩဘာက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း.. ၊

"သူတစ်ယောက်တည်းကို မလုပ်ရဲတာပါ..ကျွန်တော် သူ့အတွက်လက်ခပိုပေးပါတယ်၊ ဒါတောင် မလုပ်ရဲဘူးပဲပြောနေတာ.."

"အင်း..ဒါဖြင့်လည်း ရွာပြင်က ဆယ်အိမ်တန်းက ဘစိုးကိုသွားခေါ်ကြည့်.."

"ခေါ်ထားတယ်သခင်..သူလည်း အလုပ်လက်စတွေနဲ့ ဖြစ်နေလို့ ဒီညနေတော့ အကြောင်းပြန်မှာ ပါ.."

"နို့..ကိုဘစိုးက ဘာတွေများ မအားမလပ်စရာတွေ လုပ်နေရလို့ တုံး.."

"သူတို့ သမီးယောက္ခမက လက်သမားလိုက်နေတယ်.."

"ဪ.."

အခြေအနေကတော့ စိတ်ရှိသလောက်ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မလွယ်ကူတော့ပါ။ ရှင်တစ်ရာပြုပွဲကာလကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးကပ် လာပြီဖြစ်၏။ အလှူကြီးလှူတော့မည်ဆို မာရ်နတ်ဖျက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး

လား..။ ဒါပေမဲ့ မာရ်နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မာရ်နတ်ရဲ့ ဘိုးတော်ဖြစ်ပါစေ။ ဘုရားရှင်သော်မှ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခံရသည့် ကြားကနေ ဘုရားအဖြစ် အောင်မြင်တော်မူခဲ့သည် ။ ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ အပျက်မခံနိုင်ပေ။ သူဌေးကြီးပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါ၏။ပြီး တော့နေရာမှ ထွက်သွားလျှင် လူယုံတော်ကြီး ဦးဩဘာက နောက်ပါးမှ ထပ်ချပ်မကွာ.. ၊
